בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 16588-10-14 מדינת ישראל נ' איינס

בפני **כבוד השופט מנחם מזרחי**

בעניין: **מדינת ישראל**

המאשימה
באמצעות משטרת ישראל
מחלקת תביעות שלוחת רחובות

נגד

רונן שלום איינס

הנאשם
באמצעות ב"כ עוה"ד טל גלאון

<u>הכרעת דין</u>

אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

<u>א. כתב-האישום</u>:

כתב-האישום מייחס לנאשם ארבעה אישומים, כדלקמן:

<u>באישום הראשון</u> נטען, כי בתאריך 4.10.14 (בכתב-האישום נרשם בטעות 5.10.14), מוצאי יום כיפור, כעס הנאשם על זוגתו, המתלוננת, משום שכלבתם הטילה את מימיה בתוך הבית, הצליף לכלבה בכוח רב ומשך אותה באפה. נטען, כי המתלוננת ביקשה, שהנאשם יחדל ממעשיו, ואז איים עליה הנאשם, כי ישרוף אותה, את אימה ואת הבית. לאחר מכן, תקף אותה בכך שחטף מידה את מכשיר הטלפון הסלולארי השייך לה. בהמשך, נטען, כי השליך לעברה בקבוק פלסטיק ריק אשר פגע בקיר.

עקב כך, יצאה המתלוננת מן הבית, הלכה אל בית אימה, שממוקם בסמוך, והנאשם הגיע אל בית האם בסמוך לאחר מכן. נטען, כי בבית האם, הנאשם תקף את אם המתלוננת, בדחיפה. הנאשם משך בכוח את תיקה של המתלוננת מידה והוציא מתוכו 50 ₪ השייכים לה. לאחר מכן, המתלוננת והנאשם חזרו אל ביתם, וכאשר היא דחתה את ניסיונות הפיוס שלו סטר לה בחוזקה על לחייה ואיים עליה, כי ידקור אותה וישרוף אותה אם ייעצר.

לפיכך, מייחס כתב-האישום לנאשם עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז – 1977, תקיפת בן זוג לפי סעיפים 379 + 382 (ב) לחוק הנ"ל, ניסיון תקיפת בן זוג, לפי סעיפים 379 + 382 (ב) + 25 לחוק הנ"ל ותקיפה לפי סעיף 379 לחוק הנ"ל.

<u>באישום השני</u> נטען, כי במהלך השבוע שבין 28.9.14 – 4.10.14 כעס הנאשם על המתלוננת, בנוגע לאוכל שהגישה לו ואז תקף אותה, בכך שהשליך לעברה פיסות אוכל אשר פגעו בה, משך בשיער ראשה, עד כדי תלישתו, חבט בה באגרופיו, איים עליה שידקור אותה, כשהוא אוחז סכין בידו, נטל את מכשיר הטלפון הסלולארי שלה – והכל כמפורט בעובדות.

לפיכך, מייחס כתב-האישום לנאשם עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל ותקיפת בן זוג לפי סעיפים 379 + 382 (ב) לחוק הנ"ל.

<u>באישום השלישי</u> נטען, כי בתאריך 11.4.14, במהלך ויכוח, תפס הנאשם את אצבעה של המתלוננת, עיקם אותה וחבט בה באגרופיו. עקב כך, נזקקה המתלוננת לטיפול רפואי.

לפיכך, מייחס כתב-האישום לנאשם שתי עבירות של תקיפת בן זוג ותקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיפים 379, 380, יחד עם סעיפים 382 (ב), 382(ג) לחוק הנ"ל.

<u>באישום הרביעי</u> נטען, כי במהלך כל תקופת נישואיהם, במועדים שונים, תקף הנאשם את המתלוננת, בכך שמשך בשערה, תלש אותו, בעט בה והיכה בה באגרופיו.

לפיכך, מייחס כתב-האישום לנאשם עבירה של תקיפת בן זוג לפי סעיפים 379 + 382 (ב) לחוק הנ"ל.

<u>ב. חזית המריבה:</u>

בתגובתו לכתב-האישום הכחיש הנאשם את המיוחס לו באישום הראשון. הוא אישר כי הלך אחר המתלוננת לבית אימה, אך לא אירעו שם מעשי האלימות הנטענים.

ביחס לאישום השני, אישר כי בעקבות ויכוח ביניהם, הוא שפך את האוכל על הרצפה, אך לא על המתלוננת. הנאשם אישר כי החזיק סכין, אך לא איים באמצעותו על המתלוננת.

ביחס לאישום השלישי, והרביעי – מסר הכחשה כוללת (ראו: פרוטוקול יום 21.1.15).

<u>ג. עדות המתלוננת – רוויית שני - תוך בחינת רצף האירועים הנטענים נוכח עדויות עדים נוספים:</u>

לאחר ששמעתי את עדות המתלוננת, התרשמתי ממנה, בחנתי את עדותה באופן ישיר, תוך השוואתה לעדויות ולראיות הנוספות שנתקבלו, הגעתי למסקנה, שאין לקבל את עדותה, כבסיס לקביעת ממצאים, כנדרש במשפט פלילי.

ולהלן נימוקיי:

<u>(א). אי זכירת פרטים רלוונטיים</u>:

משך כל עדותה, **לא יכולה הייתה המתלוננת לזכור פרטים עובדתיים שונים, למרות שדובר היה בפרטים בעלי משמעות**, והיא נזקקה להליך **חריף**, **חריג ותדיר** של ריענון זיכרון על-ידי התובע שניהל את התיק מטעם המאשימה. והנה, גם לאחר הליך של ריענון זיכרון, עתים נזכרה, עיתים שכחה.

עיתים פנתה אל התובע במבט מתחנן, המבקש את סיועו, כאילו ההשתלשלות העובדתית והידע מצוי ברשותו ולא ברשותה.

ראו, למשל, עמוד 39 שורה 25-20: "ש: הוא לא אמר דברים נוספים ? ת: לא זכור לי. ש: אני ירענן זיכרונך – מציג. ת: **אהה**. הוא קילל אותי...ש: במשטרה אמרת שבזמן האירוע עם הכלב הוא אמר ככה – מצטט. ת: אז הוא אמר אשרוף את אימא שלך, את הבית ואת כולכם, **עכשיו אני נזכרת**".

הדברים היו בולטים וברורים לעין כל, עד אשר התובע עצמו, בצר לו, הציג בפני המתלוננת את השאלה הבאה: "ש: אנחנו עומדים פה חצי שנה אחרי האירוע, את העדות נתת במשטרה אותו יום, אם יכולה **להבין מה יותר אותנטי** ?" (עמוד 39 שורות 27-26).

וכן, ראו, ביחס לאישום השני, לאחר שתיארה אותו באופן **לקוי וחסר**: "הוא גם הרביץ לי, **אני חושבת**, באותו אירוע. **אני לא זוכרת**, **תראה לי רגע**, **אני רוצה להיזכר**. **אני לא ממציאה**" (עמוד 40 שורות 27-26).

האם כך, תעיד מי אשר חוותה את האירועים על בשרה ? האם מי אשר עברה תקיפה תעיד כי היא "חושבת" שכך היה ?

והנה, גם בהמשך, התובע ביקש מהמתלוננת שתיזכר ברצף העובדות ביחס לאישום השני והיא השיבה: "**טוב**, **תזכיר לי**" (עמוד 40 שורה 30).

ואכן, צדק התובע כאשר השיב למתלוננת: "**אני לא צריך להזכיר לך...זה קרה לך**, **ולא לי**" (עמוד 40 שורה 31).

אכן, מי שחווה את האירועים אינו זקוק להסתייע בזיכרונו של התובע.

ובהמשך: "**אני לא זוכרת כרגע** אם זה היה באירוע האוכל. זה מה שקרה באירוע הכול, מהזיכרון שלי" (עמוד 41 שורה 3).

וכן ראו: "ביחס לאירוע האוכל **זה מה שאני זוכרת**. **אשמח להיזכר**, **אם יש משהו שאמרתי תזכיר לי**, **אני לא זוכרת**, לא אמרתי סתם במשטרה. אפשר להבין" (עמוד 42 שורות 26-25).

ביחס לאירוע תקיפת הכלבה, כאשר הוסיפה את הטענה **הכבושה**, שלפיה הנאשם הרים את הכלבה בקולר וטלטל אותה, בעוד שהדברים לא נמסרו בהודעתה במשטרה, באו לידי ביטוי הדברים הבאים: "אמרתי שהוא טלטל אותה באוויר, **זה לא כתוב** ? (**פונה לתובע**). גם לא סיפרתי שהוא התעלל בי מינית" (עמוד 45 שורות 24-23).

ודוק: מדובר במתלוננת, **שבטרם עדותה עברה הליך של ריענון זיכרון וקראה את הודעותיה במשטרה**: "את ההודעות שלך ראית ? ת: **כן**" (עמוד 42 שורות 19-18).

במשך עדותה, ובעיקר באו הדברים לידי ביטוי בחקירה הנגדית, נזקקה המתלוננת **לסיוע תדיר**, **יזום**, **מצד התובע**, עד אשר התקבלה החלטת בית-המשפט בעמוד 51 לפרוטוקול **שאסרה עליו להתערב בחקירתה הנגדית.**

על כן אני קובע שלא ניתן לסמוך על זיכרונה של המתלוננת ולאמצו ככלי אמין לקביעת ממצאים עובדתיים, **כנדרש בפלילים.**

<u>(ב). היעדר נכונות להשיב על שאלות ולהתמודד עם קושיות:</u>

ביחס לשאלות קשות שהוצגו לה, ניכר היה, כי **אין ברשות המתלוננת תשובות מספקות**, והיא בחרה **שלא לשתף פעולה עם החקירה הנגדית**, אלא להתריס דברים כלפי הסנגור.

כך, למשל, תשובתה בעמוד 45 שורות 5-6: "זה לא לעניין, לא יותר הגיוני, **די אני לא רוצה יותר לשמוע את השאלות האלה, כי זה לא רלוונטי והוא מחפש**".

וכן: "**לא רוצה לדבר אתך על זה**" (עמוד 45 שורות 24-25).

וכן ההתרסה כלפי הסנגור: "העיד, לא העידה, ביחיד, זה העיד, ולא העידה" (עמוד 47 שורה 4).

וכן: "כי התחשק לי להתקשר לשרון, **לא רוצה יותר להגיד. מה אני צריכה להסביר**, מה אני צריכה לתת הסברים" (עמוד 47 שורות 31-32).

חוסר רצונה של המתלוננת לשתף פעולה עם החקירה הנגדית, ולמסור הסברים שנדרשו, בהחלט פגע ביכולת לברר את טיב עדותה, לדוק פורתא, לרדת לחקר האמת, לבחון את הגיון וסבירות פעולותיה, והוביל לפגיעה קשה במהימנותה.

<u>(ג). אי הקפדה אל אמירת אמת וחוסר הבנה בדבר החשיבות בדיוק בפרטים</u>:

בעדותה של המתלוננת התקבל הרושם הברור, כי **המתלוננת אינה מייחסת חשיבות לדיוק, ולעמידה על הפרטים**, בין אם מדובר בפרטים שוליים ובין אם מדובר בפרטים בעלי חשיבות.

כך, למשל: "**מה זה משנה איפה סיפרתי**, פה, בבית משפט ולא במשטרה, **אז במשטרה שכחתי** ובית משפט אני נזכרת..." (עמוד 46 שורות 1-2).

וכן: "**מה זה משנה, מה זה משנה** במה זה פגע, סליחה, זה לא פגע בי. **גם זה משנה לך איפה זה פגע**" (עמוד 46 שורות 17-18).

וכן, ביחס לנתק שהיה לה עם אביה: "**מה זה משנה** אם דיברתי אם או לא דיברתי עם אבא שלי..." (עמוד 46 שורה 25).

קשה להעניק אמון בעד, שאינו מבין את החשיבות הרבה שיש להיצמדות לאמת.

<u>(ד). המתלוננת הקפידה להדגיש את אלימותו של הנאשם והתנהגותו, גם ביחס לאירועים חיצוניים, ואירועים נוספים שלא בא זכרם בכתב-האישום, ושלא הוכחו בפניי, באופן המלמד כי יש לנקוט כלפי עדותה בזהירות יתירה:</u>

(א). **המתלוננת העידה, כי הנאשם נקט באלימות במוסך** (עמוד 37 שורה 18). וכן: "הוא לקח מוט ברזל ובא אליו ואיים עליו, אמר לו תקשיב טוב, המוסכניק אמר שיזמין לו ניידת, אמרתי לו תפסיק כבר, מה הוא עשה לך" (עמוד 41 שורות 18 – 20).

(ב). המתלוננת העידה, כי הנאשם "**הוא היכה אותי ואת אימא שלו...זה הרגל אצלם בבית**" (עמוד 40 שורה 15).

(ג). המתלוננת העידה: "**הוא גם שרף אותי בגפרורים**" (עמוד 41 שורה 1). ובהמשך: "לקח קופסת גפרורים, והתחיל להדליק אותם עליי, בבית, בחדר השינה, אני יושבת על המיטה והוא מדליק, חבל שלא צילמתי להראות את זה" (עמוד 41 שורות 6-7).

(ד). המתלוננת העידה: "**הוא איים עלי עם סכין מטבח, הביא לי אותה לגרון** ואיים לגמור לי את החיים, הוא אמר שהוא יפורר אותי, לא ייתן לי לחיות. **הוא הצמיד לי סכין לצוואר**. זה היה לפני המקרה של הכלבה, לא הרבה לפני. משהו כמו 3 חודשים או 4 חודשים לפני" (עמוד 41 שורות 15 – 17). וכן ראו בעניין זה בעמוד 44 שורות 21-22.

הטענה, כי הנאשם, באירוע נפרד, הצמיד סכין מטבח לצווארו המתלוננת, אינה מצויה בעובדות כתב-האישום. גם אם אניח, לצורך הדיון בלבד, כי המתלוננת תיארה את האמור בעובדה השלישית לאישום השני, שם נטען כי נופף בסכין שף לעברה, אין מדובר בהצמדת סכין לגרונה, ואין מדובר באירוע נפרד מאירוע השלכת האוכל המתואר.

(ה). המתלוננת העידה, כי הנאשם **נהג להתעלל בכלבה, וכי חברי הקיבוץ התלוננו בפניה על מעשיו** (עמוד 41 שורה 25).

(ו). המתלוננת העידה, כי הנאשם **הניח ברכבו מקלות, למקרה בו יפגוש חבר קיבוץ שעמו התעמת** (עמוד 41 שורה 27).

(ח). המתלוננת העידה, כי הנאשם **התעלל בה מינית** (עמוד 42 שורה 2). וכן בעמוד 45 שורה 24. עוד הוסיפה טענות, שלפיהן **נהג לאנוס אותה** (עמוד 53 שורות 1 – 7). מובן שעניין זה לא מצא ביטויו בהודעותיה במשטרה או בכתב-האישום.

(ט). המתלוננת **הקפידה לציין ולהדגיש, בצורה יזומה, נתונים שליליים אודות הנאשם**, באופן הממחיש את **עוינותה** כלפיו, כגון: "הוא אומר שהוא שף, אבל **הוא לא שף, סוג 4 זה לא שף**" (עמוד 49 שורה 25). וכן: "**הוא לא היה מחזיק בעבודות...הוא לא היה מסתדר עם אנשים והיה רב איתם**" (עמוד 49 שורות 31-30). וכן, הטענה כי **הנאשם מצוי בחובות שונים** (עמוד 50 שורות 6-1).

(י). המתלוננת העידה, כי ראתה את **אחיו הקטן** של הנאשם "**מרביץ מכות איומות לאימא**, לא פעם אחת ולא פעמיים" (עמוד 52 שורה 31).

(יא). המתלוננת העידה, כי אחיו של הנאשם, יניב, נהג להכות את אביו (עמוד 56 שורה 27). עוד הוסיפה, כי **אביו של הנאשם נהג לספר לה שהנאשם הינו אדם אלים** (עמוד 56 שורה 29), וכי הנאשם היה מכה את אביו: "כן, הוא היה נותן לו מכות על היד והכתף כשהיה מתעצבן עליו" (עמוד 56 שורה 32). **זאת בניגוד לנתונים שהובאו במזכר נ/1**.

(יב). המתלוננת טענה, כי **הנאשם נהג לתקוף את אמו**, ולא מיותר יהא לשם לב לאופן אמירת הדברים: "ש: האם רונן תקף את אימא שלו פעם ? ת: **<u>אם אמרתי</u> את זה אז זה כן. אני לא סתם אומרת. אני כבר לא בפוקוס**" (עמוד 57 שורה 2). אכן, מתחדדת ועולה השאלה: האם האמת של המתלוננת תלויה בשאלה **האם סיפרה על כך במשטרה** – אם לאו ? וכל זאת, בניגוד לתוצאות הבירור – נ/5.

נטייתה של המתלוננת לפזר האשמות, להעצים את מעשי הנאשם ולהעניק להם נופך דָמוני, מוסיפה נדבך למסקנה, כי יש לנהוג בעדותה בזהירות מרבית ביותר.

<u>(ה). מסירת הודעה במשטרה בנוכחות חברתה שרון:</u>

אין חולק, כי המתלוננת מסרה את תלונתה במשטרה, כאשר חברתה, שרון, נכחה עמה בחדר החקירות – ראו בעניין זה הודעת המתלוננת - נ/3 שורות 2 – 3 ומזכר נ/2. המתלוננת אישרה זאת: "שרון הייתה איתי כל הזמן, גם במשטרה" (עמוד 39 שורה 5).

חברתה של המתלוננת, שרון גורש העידה: "אני ישבתי אתה בעדות, אני לא נתתי עדות" (עמוד 31 שורה 10).

החברה מסרה את הודעתה, לאחר שנכחה בחקירתה של המתלוננת במשטרה, ונתון זו פוגע במשקל עדותה של החברה ומעורר תהיות גם ביחס לאמרת המתלוננת, משום שהוא מקים חשש כבד לזיהום עדויות, שמא התערבבו לחברה נתונים, שאותם קלטה בחושיה עם אלו אשר קלטה בזמן חקירת המתלוננת במשטרה.

לא ברור מדוע לא הופרדו השתיים.

אם המתלוננת דרשה שחברתה תשהה בחדר החקירות יחד עמה, היה על החוקרים לאפשר זאת, אך לגבות את הודעת החברה, תחילה, בנפרד, ורק לאחר מכן לגבות את עדות המתלוננת. לא נמסר הסבר סביר למהלך זה מפיו של החוקר רס"מ אייל בוסי מלבד: "**זה בעייתי** שהיא נכחה בהודעת המתלוננת, לא הייתה לי שליטה על זה..." (פרוטוקול יום 6.7.15).

בנסיבות אלה, החיזוק הנטען בעדות החברה, הוא חיזוק מוגבל ביותר.

<u>(ו). מועד הגשת התלונה:</u>

המתלוננת תיארה מצב דברים, שלפיו משך כל נישואיהם נקט כלפיה הנאשם באלימות קשה, רציפה, הכוללת איומים והשפלות, תוך התעללות מינית תדירה.

בהחלט יש מקום לתהייה מדוע כל אלו לא הובילו אותה להימלט אל בית האם, להגשת תלונה במשטרה, והקש ששבר את גב הגמל, היה דווקא האירוע שבו הנאשם היכה את הכלבה.

המתלוננת הסבירה: "חיכיתי **לרגע הנכון**, ואמרתי זהו..." (עמוד 44 שורה 29).

האם לא היו אירועים אלימים רלוונטיים יותר, בבחינת "הרגע הנכון", שסביר כי יובילו להגשת תלונה מאותו אירוע של תקיפת הכלבה ?

<u>(ז). הנתק עם בני המשפחה - ביוזמת הנאשם:</u>

המתלוננת העידה, כי הנאשם כפה עליה נתק מוחלט מבני משפחתה.

כך, למשל, המתלוננת העידה, כי הנאשם נהג לקחת לה את מכשיר הטלפון הסלולארי שלה, כדי שלא תתקשר אל אביה: "היה מנתק כדי שאני לא אתקשר לאבא שלי" (עמוד 46 שורה 21-20). כאשר עומתה עם טענת האב, כי שרר ביניהם נתק מוחלט, ולפיכך ולא הגיוני שחפצה להתקשר אליו, השיבה: "מי אומר לך את השטויות האלה, מה זה משנה...**מה זה משנה אם דיברתי אתו או לא דיברתי עם אבא שלי**. רציתי להתקשר, מה זה משנה" (עמוד 46 שורות 25-20).

אביה של המתלוננת, **מרדכי שני**, מסר עדות כללית, חסרת משקל אמתי בהתייחס לסוגיות האלימות השנויות במחלוקת, המתבססת על **תחושות לב בלבד**: "ואני חייב לומר שכל הזמן הייתה **לי תחושה לא טובה**" (עמוד 17 שורה 5).

האב **לא היה עד** לשום אירוע, שמיוחס לנאשם בכתב-האישום (עמוד 17 שורה 19), והמתלוננת לא סיפרה לו דבר במועד רלוונטי (עמוד 17 שורה 28).

האב תיאר נתק מוחלט עם המתלוננת, אך עדיין תיאר "תקופות שרווית ורונן היו באים אלי לארוחות ערב..." (עמוד 17 שורה 4).

אחיה של המתלוננת, **ליאור שני**, תיאר נתק מוחלט עם המתלוננת (עמוד 5 שורה 14). ואולם, הוא הבהיר, כי הנתק בינו לבין המתלוננת **לא נבע מהקשר שלה עם הנאשם**: "**לא ניתקתי את הקשר מאחותי בגלל רונן**, **אלא עוד לפני כן**" (עמוד 6 שורה 14).

אם המתלוננת, **מירה שני**, העידה: "אני יודעת שהוא ניתק אותה מכל החברות והחברים שלה וגם מאתנו..." (עמוד 20 שורות 18-17). וכן: "הוא לא נתן לנו להתראות, הוא לא נתן לה לבוא אלי" (עמוד 21 שורה 11).

והנה, **התברר**, **כי הדברים אינם כה קיצוניים**, **שכן האם העידה**: "לפעמים היינו ביחסים טובים" (עמוד 26 שורה 11), וכן אישרה: "אני זוכרת **שאכלתי אצלם ארוחת ערב ביום יום**, לא משהו שקרה רצוף, אולי פעם פעמיים, לא יותר...**הוא היה מזמין אותי יותר לעוגות**, כי הוא יודע שאני אוהבת מתוקים. היו יותר פעמים שהזמין אותי לעוגות, אבל לא הרבה. ש: עכשיו אנחנו מבינים שהגעת אליו הביתה יותר מעם פעמיים ? ת: **לפעמים פעם בשבועיים**, לפעמים לא ראיתי אותו שלושה שבועות" (עמוד 26 שורות 14 – 22). עוד למדנו, כי הנאשם אפה לכבודה עוגת יום הולדת (שוב, תחילה לא זכרה את העוגה – עמוד 26 שורה 28) אך לאחר שהוצגה לה תמונת העוגה אישרה זאת (עמוד 27 שורה 12). עוד סיפרה כי הנאשם "ניסה לתקן אלי את הממיר עם הטלוויזיה, והוא ניסה לסדר לי במחשב מסך,

ואז הוא קנה לי מסך חדש" (עמוד 27 שורה 1 – 2) **ואם הייתה רוצה לבקר את בתה הייתה יכולה לעשות כן** (עמוד 27 שורות 6, 8).

האחות, **זוהר בקל**, **אף היא**, לא הייתה בקשר עם המתלוננת, אך היה זה משום ש: **"רווית ואני הפסקנו להיות בקשר אחרי שהתלוננתי מולם על רעש..."** (עמוד 10 שורות 4 – 5). לטענתה, הנאשם נעל את המתלוננת בתוך הבית, ולא אפשר לה לצאת, אלא כדי להוציא את הכלבה (עמוד 10 שורה 20). היא ידעה דברים בסיסיים ביחס אליה, כגון שנפגעה בעבודתה וכיוצ"ב (עמוד 10 שורה 32).

התקבל הרושם הכללי, **כי המתלוננת קשרה באופן מכוון את הנתק שלה מבני משפחתה אל נישואיה עם הנאשם**, **למרות שזאת לא הייתה הסיבה העיקרית לנתק המשפחתי ששרר.**

<u>(ח). המתלוננת סיפרה לחברתה כי הנאשם נוהג בה באלימות:</u>

המתלוננת העידה, כי סיפרה לחברתה **ליאת וייס**, כי הנאשם "מתעלל בי ומכה אותי" (עמוד 54 שורה 9).

ואולם, **היא לא מסרה את שמה לחוקרי המשטרה כדי שיגבו את הודעתה**. הסברה לכך היה מוזר בהחלט: **"כי היא מטבריה ולא חשבתי על זה"** (עמוד 54 שורה 12).

קשה לקבל הסבר זה.

<u>(ט). מעבר לנושאים הכלליים דלעיל, הרי שעדותה של המתלוננת הייתה רוויה סתירות פנימיות וחיצוניות, גם בהתייחס לאישומים הרלוונטיים.</u>

<u>אפרט מספר דוגמאות בהתייחס לאישומים השונים</u>:

<u>(י). האישום הראשון</u>:

<u>הכאת הכלבה:</u>

המתלוננת העידה: **"לקח את הקולר וטלטל אותה. והכלבה צרחה, בוכה. לקח לה את החגורה שם אותה על הכלבה על האף ומשך חזר בכלבה ובעיטות** ואמר לה תסתמי כאילו היא מבינה" (עמוד 37 שורות 4-2).

בהודעתה במשטרה נ/3 מתאריך 5.10.14 שעה 00:19 מסרה בשורות 7-6: "ואז הוא **התחיל להרביץ לה עם החגורה הסגולה שלה והצליף בה מכות רצח**...ואז רונן **שם לכלבה רצועה על האף ומשך לה מהאף**...".

והנה, **רק במסגרת החקירה הנגדית** הוסיפה את הפרט **הכבוש** הבא, שלא בא זכרו עד כה: "...**פה אני מוסיפה**, שהוא גם **הרים אותה מהצוואר עם הרצועה והרגליים שלה היו באוויר והוא טלטל אותה בחוזקה**, אמרתי לו תפסיק, והכלבה בוכה, אין לה אוויר, לא יכולתי לראות את זה..." (עמוד 45 שורה 9 – 11).

זהו נתון, אחד מיני רבים, המקים יסוד סביר לחשש, שהמתלוננת בקשה בעדותה, ככל הניתן, להעצים ולהקצין את התנהגותו האלימה הנטענת של הנאשם.

כאשר נשאלה, מדוע לא ציינה נתון זה, בדבר הרמת הכלבה ברצועה וטלטולה, בהודעתה במשטרה השיבה: "אמרתי שהוא טלטל אותה באוויר, **זה לא כתוב** ? **פונה לתובע**. גם לא סיפרתי שהוא התעלל בי מינית" (עמוד 45 שורות 24-23). וכן, ראו בעמוד 45 שורות 29-28.

ניחא לא מסרה את הנתון בחקירותיה במשטרה, אך המתלוננת **לא העידה על טלטול הכלבה גם בחקירתה הראשית**, וכאשר נשאלה מדוע - השיבה: "**אולי הייתי בסטרס** באותו רגע. מה זה משנה איפה סיפרתי, פה בבית המשפט ולא במשטרה..." (עמוד 46 שורות 2-1).

כלומר, המתלוננת טענה, כי בחקירה הראשית הייתה "**בסטרס**" ולכן לא סיפרה פרט זה – ומה לי ה"סטרס" בחקירה הראשית או ה"סטרס" בחקירה הנגדית – הייתה זו אותה עדות ואותה מתלוננת.

המתלוננת הופגשה עם התמיהה, כיצד זה הצליח הנאשם, **מבחינה פיזית להרים את הכלבה באמצעות הרצועה ולטלטל אותה**, כפי שתיארה, והיא הסבירה כי מדובר בכלבה "חצי גולדן, חצי אסקי, **היא הייתה קטנה, גורה, בת** 4 **חודשים**...היא הייתה גורה, היא לא גדולה, לא מדדתי אותה, מצביעה ומראה את הגובה. היא הייתה 8 או 10 קילו" (עמוד 45 שורות 18-17). לעומת זאת, אם המתלוננת, **מירה שני,** אשר תיארה את הגעת הנאשם יחד עם הכלבה, העידה שהכלבה קפצה עליה וכי "**היא הייתה כבר דיי גדולה**" (עמוד 19 שורה 29).

חברתה של המתלוננת, שרון גורש, העידה כי המתלוננת התקשרה אליה, סיפרה לה שהנאשם הכה את הכלבה, שהיא נמלטה אל בית האם ובקשה שתגיע לשם (עמוד 30 שורות 32-31). החברה לא מסרה

את התיאור שהתקבל מאת המתלוננת בדבר הנפת הכלבה באוויר וטלטולה, למרות, שכפי שנראה, המתלוננת העידה, כי היא לא החסירה מחברתה שום פרט ("כשהגעתי לאימא ביני לבין שרון היה הסכם שכל פעם, כי שרון **היחידה שידעה על המכות והאלימות**...שהוא התעלל בי מינית...הכל היא **ידעה לא החסרתי משרון דבר**..." (עמוד 37 שורות 22 – 24).

יצוין, כי המאשימה כלל לא ייחסה לנאשם עבירה פלילית רלוונטית נוכח הטענה, שהנאשם תקף את הכלבה והתעלל בה, כמתואר.

<u>אחותה של המתלוננת, המתגוררת בדירה שממוקמת מעליה, לא שמעה דבר:</u>

מהתיאור שהתקבל בעדות המתלוננת, ניתן היה ללמוד על מהומה קולנית עזה, שהתרחשה בבית המתלוננת: טלטול הכלבה, יבבות, תקיפתה, צעקות, הטלת הבקבוק, הימלטות וכיוצ"ב.

ואולם, אחותה של המתלוננת, זוהר בקל, המתגוררת קומה מעליה, ואשר העידה, כי היא יכולה הייתה לשמוע את <u>כל</u> מה שהתרחש בבית המתלוננת, לא העידה, ששמעה באותו הערב דבר (עדותה בעמוד 8 שורה 21 והלאה).

האחות הדגישה, כי בעבר נהגה לשמוע, מביתה, את הנאשם מכה את הכלבה (עמוד 9 שורה 16). וראו בעניין זה עדותה בעמוד 12 שורה 22 והלאה: "לא במקרה הספציפי הזה, במקרים אחרים שמעתי אותה אמרת תעזוב את הכלבה...**הקירות בבתים שבקיבוץ מאוד דקים, שומעים הכל**...אם אתה בחדר שינה אתה שומע, אם אתה בחדר שינה אתה שומע הכל, אבל אם בסלון פחות" (עמוד 12 שורות 22 – 25).

האחות הבהירה במפורש: "**אם הייתה השתוללות עצומה הייתי שומעת, שמעתי כלבה מיבבת, אם היה משהו יותר גרוע <u>הייתי שומעת</u>**" (**עמוד** 13 **שורות** 2-1).

האחות, זוהר בקל, לא העידה כי שמעה בזמן אמת רעשים.

האחות העידה זאת בלבד: "היא סיפרה לי **אחר כך** שמה שהיה שהתחיל עימות שהתחיל בבית שלה שבהתחלה הופנה באלימות כלפי הכלבה שלהם ורווית אמרה לי שהיא ידעה מהניסיון שכשמתחיל סיטואציה כזאת אז אחר כך הוא ממשיך אליה, כי הוא מרביץ לה בעצבים" (עמוד 9 שורות 10 – 13).

עדות המתלוננת אינה מתיישבת עם עדות האחות בנשוא זה.

<u>השלכת בקבוק הפלסטיק:</u>

המתלוננת העידה: "הוא לקח בקבוק פלסטיק שהיה לידו, בקבוק ריק של קולה, שבמקרה היה לידו, הוא העיף אליי אבל לא פגע בי, כי זזתי..." (עמוד 37 שורות 7-6).

בהודעתה במשטרה נ/3 שורה 12 מסרה: "ואז הוא לקח בקבוק קולה מפלסטיק שהיה ריק וזרק לעברי וזה לא פגע בי אלא בקיר".

כפי שנראה, הנאשם אישר כי "זרקתי בקבוק בסלון, לא בכיוון שלה..." (ת/1 שורה 42) וכל אישר זאת בעדותו, אך הסביר כי לא השליך את הבקבוק לעברה.

<u>ההימלטות אל בית האם – ריצה - הליכה:</u>

המתלוננת העידה: "שמתי **ריצה** שבחיים שלי, הגעתי לאימא שלי **עם קוצר נשימה**...ואני רצה ומפחדת שהוא יראה אותי" (עמוד 37 שורה 10-9). וכן: "**רצתי**" (עמוד 43 שורה 31).

בהודעתה במשטרה נ/3 שורה 14 מסרה: "**והלכתי** לבית אמי, במרחק של כ – 200 מטרים...".

כאשר נשאלה מדוע אמרה בהודעתה במשטרה, כי **הלכה** אל בית האם ולא רצה השיבה: "לא שיקרתי, **ללכת ולרוץ זה לא אותו דבר**. סליחה, מצטערת, לא שיקרתי" (עמוד 44 שורה 1).

אין ספק, כי השאלה אם המתלוננת רצה או הלכה אל בית האם אינה, כשלעצמה, בעלת משקל שמובילה לדחיית עדותה, אולם ההסבר שאותו העניקה, יכול ללמד, גם הוא, כי המתלוננת **אינה מקפידה על דיוקם של דברים**, אינה מבינה את החשיבות שבהיצמדות לעובדות, ויתכן שמבקשת להגזים בתיאור הנמסר, להעצים ולהקצין את התנהגותו השלילית של הנאשם.

אם ריצה והליכה, לדידה של המתלוננת זה "**אותו דבר**", מי לידינו כף יתקע שגם **סטירה חזקה** או **ליטוף חלש**, כפי שנראה בהמשך זה לא "אותו דבר", מבחינתה.

ואכן, המתלוננת בעצמה הודתה: "**<u>המילים שלי לא תמיד מדויקות, רצת – הלכת</u>**" (עמוד 44 שורה 4).

אכן, כך התקבל הרושם – **המתלוננת אינה מקפידה על דיוק בתיאור הנמסר על-ידה.**

מעבר לכך, בהחלט יש מקום לשאלה, **מדוע המתלוננת בחרה להימלט אל בית האם**, המרוחק יותר מביתה, ולא אל בית אביה, הקרוב יותר (100 מטר – עדות האב עמוד 18 שורה 10), או אל בית אחותה, המתגוררת מעליה. המתלוננת השיבה, גם בעניין זה, תשובה בלתי מספקת: "כי היה בא לי לרוץ לאימא שלי, **יש לך עם זה בעיה**" (עמוד 45 שורה 3).

<u>עדות האם אינה יכולה להצטרף כתמיכה לעדות המתלוננת:</u>

<u>אימה של המתלוננת, מירה שני, בעלת זיכרון לקוי, עשתה רושם כזה שאינו מאפשר לבסס ממצאים מוחלטים על זיכרונה</u>.

אין לדעת בביטחון הנדרש, האם העידה מתוך זיכרונה, מתוך אירועים שנחרטו בו משום שראתה וחוותה אותם, או שמא הזיכרון שברשותה הינו זיכרון מובנה, זיכרון שניטע בה לאחר מכן, משום ששמעה פרטים עובדתיים מאחרים, הסיקה מסקנות, הן לפני העדות ואף תוך כדי עדותה בבית-המשפט.

האם פתחה את עדותה במילים: "קודם כל, אני מתנצלת כי עבר הרבה זמן ויש פרטים שאני לא זוכרת" (עמוד 19 שורה 24).

אחיה של המתלוננת מסר, כי "**אימא שלי אישה חולה מאוד, אישה שמבחינת זיכרון לא טוב בכלל. היא לא זכרה את העדות שהיא נתנה במשטרה**" (עמוד 6 שורות 32-31).

ואכן, אף היא, נזקקה תדיר להליך של ריענון זיכרון בדברים בסיסיים, וניכר היה שלאחריו היא "מתיישרת" עם הפרטים שהוקראו לה, ומרצה את השואל, ולא ניתן היה לדעת, האם לאחר הליך הריענון, היא העידה מתוך זיכרונה, שנצרב במאורעות אותו היום, או שמא מתוך זיכרונה שנצרב זה עתה בהליך ריענון הזיכרון.

וראו, למשל, בעמוד 20 שורה 27 - 29: "ש: אני מרענן את זיכרונך, שהתקשרת אל הבת שלי. ת: אז אני כן התקשרתי אליה, לזוהר הבת שלי...**נזכרתי** כי יש לי בעיה עם זיכרון. **עכשיו אני זוכרת כי הוא הזכיר לי** שאני התקשרתי אליה ואני נזכרת בסיטואציה בראש".

עד כמה היו הדברים **קיצוניים**, ניתן ללמוד מן הקטע הבא: "**ב"כ המאשימה: אני מבקש לרענן את זיכרונה**, **<u>למרות שעכשיו זו חקירה נגדית</u>**" (עמוד 25 שורה 28-27) – **לשמוע את בקשתו של התובע**, **לשפשף את העיניים ולא להאמין**.

דוגמא נוספת היא, **שהאם כלל לא זכרה שהתקשרה למשטרה**: "**לא התקשרתי למשטרה**, **הרב"ש התקשר**" (עמוד 21 שורה 31). רק לאחר הליך ממושך של ריענון זיכרון נוסף אישרה נתון זה (עמוד 22 שורה 1 והלאה).

וכן העידה האם: "**אני לא זוכרת ענייני זמנים**" (עמוד 22 שורה 29). וכן: "יכול להיות **שהתבלבלתי**. **אין לי זיכרון טוב**. **יש לי בעיה עם הזיכרון**. **אני לא זוכרת פרטים שקורים ביום יום**, **אבל אני זוכרת את החיים שלי לפני** 50 **שנה**" (עמוד 23 שורות 10 – 11).

וכן: "ש: אז אפשר לסמוך על הזיכרון שלך ? ת: **בערך**, מה שסיפרתי כן, אבל זמני הגעות, מי הגיע קודם ומי אחרי זה קשה לי לזכור" (עמוד 23 שורה 13). וכן העידה, כי היא סומכת על הזיכרון של ביתה, זוהר "אני סומכת על הזיכרון שלה יותר מעל הזיכרון שלי" (עמוד 23 שורה 32).

ואגב, אחותה של המתלוננת, זוהר בקל העידה באופן שונה: "ש: **איך הזיכרון של אימא שלך** ? ת: **הזיכרון שלה הוא בסדר גמור**, היא בת 64, **היא <u>צלולה</u> לגמרי**" (עמוד 13 שורות 24-23).

בשלב מסוים הושמעה לאם הקלטה של שיחתה למוקד 100 המתעדת את קולה ולאחר מכן, את קולה של הבת, זוהר בקל, המשלימה את השיחה. ועדיין, הגיבה האם: "**אני לא חושבת שהבת שלי הייתה לידי**, **אז אולי היא הייתה לידי**" (עמוד 23 שורה 8).

זוהי דוגמא אחת מיני רבות, **מדוע קשה מאוד לסמוך על זיכרונה של האם**, **ובלתי אפשרי לקבוע ממצאים כנדרש בפלילים**, **בהסתמך עליו.**

במהלך עדותה, **היה ברור לכל**, **שלא ניתן להבין מן האם**, **ברמת הביטחון הנדרשת**, **מה אירע בבית**, **מה קדם למה**, **למי התקשרה**, **מה אמרה**, **מי הגיע אל הבית לפני מי וכיוצ"ב עובדות.**

ואכן, אף התובע עצמו הבין זאת, ופנה אל האם בחקירה החוזרת בבקשה שתעשה "**סדר**" בעדותה (עמוד 27 שורה 16). **ואולם**, **ניתן לומר**, **שהדבר האחרון שהיה בעדותה של האם**, **למרבה הצער**, **היה** "**סדר**".

האם העידה, כי באותו לילה, הגיע אליה המתלוננת, "בוכה, צורחת, מפחדת פחד אימים, רועדת" (עמוד 19 שורה 25). המתלוננת ישבה על הספה, בכתה, ואמרה "שהיא לא מוכנה לחטוף יותר מכות" (עמוד 19 שורה 27).

לדברי האם, מיד לאחר מכן, הגיע הנאשם עם הכלבה בהדגישה, כי הכלבה קפצה עליה ושהיא נרתעת מאוד מן הכלבה (עמוד 19 שורה 29).

על כן, איני מקבל את עדות האם כבסיס לקביעת ממצאים עובדתיים, כנדרש בפלילים.

<u>מה אמרה המתלוננת לאימה, מיד כשהגיעה לביתה:</u>

המתלוננת העידה: "הגעתי לאימא ואמרתי לעצמי עכשיו לספר את כל האמת...והתחלתי לספר לאימא שלי....שרונן צעק על הכלבה...לא לפרטי פרטים בכלל..." (עמוד 37 שורות 11 – 13).

האם העידה, כי המתלוננת אמרה לה: "שהיא לא מוכנה לחטוף יותר מכות" (עמוד 19 שורה 27).

ואולם, כזכור, כפי שהסברתי, עדות האם אינה כזו היכולה להוות תמיכה לעדות המתלוננת.

<u>אי נעילת דלת ביתה של האם:</u>

המתלוננת העידה, כי היא נסה מפוחדת אל בית האם. בהגיעה אל בית האם, היא חששה מאוד מהגעת הנאשם. על כן, בהחלט יש מקום לשאלה, **מדוע לא דאגה לנעול את דלת בית האם**. הסברה היה מוזר: "אמרתי לאימא שלי לנעול את הדלת והיא לא נעלה, היא אמרה אל תדאגי, **הוא לא יעשה לך שום דבר**, **הוא לא יגע בך**" (עמוד 48 שורות 27-26).

גם האם העידה: "הדלת לא הייתה נעולה" (עמוד 19 שורה 28).

הדברים אינם מתיישבים, עם **הבהלה** המתוארת, הן על-ידי המתלוננת והן על-ידי האם - בהלה שאחזה בהן, ועם הדברים שזה עתה סיפרה המתלוננת לאם אודות האלימות שנקט כלפיה הנאשם.

במיוחד חריף הדבר נוכח עדות האם: "**אבל פחדתי שהוא יפרוץ את הדלת**...אמרתי לרב"ש שאני מפחדת" (עמוד 20 שורה 21).

הנה כי כן, האם פחדה שהנאשם יפרוץ דלת שאותה כלל לא נעלה.

<u>האם המתלוננת ואמה המתינו לנאשם כשהן ישובות על הספה:</u>

המתלוננת העידה: "אימא ישבה בספה לידי. אני חושבת" (עמוד 48 שורה 30). וכאשר הופגשה עם עדות האם השיבה: "**מה היא אמרה, אולי היא עמדה. אני לא זוכרת שהיא הייתה לידי, לא זוכרת אם היא עמדה או ישבה**" (**עמוד** 48 **שורות** 32).

חברתה של המתלוננת, שרון גורש העידה: "דחף אותה ממש, דחף אותה, כי **רווית ישבה והיא עמדה לידו**, אז הוא אמר לה..." (עמוד 34 שורה 15). היא סיפרה, שכאשר היא הגיעה אל הבית ראתה את המתלוננת ואימה: "**רווית ישבה בספה, אימא שלה עמדה ליד הספה**, רונן עמד" (עמוד 34 שורה 17-18).

אם כן, קיימת סתירה בין המידע המתקבל מאת המתלוננת לזה המתקבל מאת חברתה בדבר מיקומן של האם והמתלוננת.

<u>האלימות שהפנה הנאשם כלפי האם</u>:

המתלוננת העידה: "ואז **דחף את אימא שלי עם הגוף שלו**..." (עמוד 38 שורה 1).

במקום אחר, המתלוננת העידה, כי **אינה זוכרת** אם כאשר הנאשם הגיע אל בית האם הוא נאלץ לדחוף את האם כדי להיכנס פנימה (עמוד 49 שורה 14).

בהודעתה במשטרה נ/3 שורה 18 מסרה, כי הנאשם הגיע אל בית האם "**ודחף** את אימא שלי הצידה וסירב לצאת מהבית שלה"

חברתה של המתלוננת, שרון גורש, העידה, כי לבקשת המתלוננת היא הגיעה אל בית האם ואז: "באתי לשם **ואז הוא דחף את אימא שלה**, כי הוא רצה לשכנע את רווית לבוא הביתה, **ראיתי בעיני**...אימא של רווית אמרה לו תלך והוא אמר לה אל תתערבי ודחף אותה ואמר לאימא שלה תחזירי לי..." (עמוד 31 שורות 1 – 3). וכן: "לא בשביל להיכנס, בתוך הבית הוא אמר לה אל תתערבי ודחף אותה" (עמוד 31 שורה 15).

כזכור, לפי הטענה, הנאשם הגיע אל בית האם, ודקות ספורות לאחר מכן הגיעה אל הבית החברה. **בהחלט עולה השאלה, כיצד יכולה החברה להבחין בדחיפה, שלפי הטענה אירעה בשלבים הראשונים של הגעת הנאשם אל הבית, בעוד היא הגיעה אל המקום לאחר כעשרים דקות נסיעה מביתה.**

יש כאן עדות נוספת לחשש, כי החברה ערבבה בין דברים שאותם קלטה בעיניה לבין כאלו ששמעה מן המתלוננת.

אם המתלוננת, מירה שני, העידה כי "הוא אמר את אל תתערבי ודחף אותי" (עמוד 19 שורה 32). ולאחר מכן, הנאשם דרש מהמתלוננת ללכת אתו אך האם מסרה: "אני דחפתי אותה, את רווית והושבתי אותה, אמרתי לה את לא הולכת אתו את תחטפי מכות" (עמוד 20 שורה 3-2). עוד העידה, כי הנאשם ניגש אליה בתנועת איום (עמוד 20 שורה 4), וכן הלך אל קיר ביתה שעליו צלחות שונות, בכוונת פגיעה, אך לא פגע בהן. כמו כן, העידה ביחס לאלימות כלפיה בעמוד 24 שורה 11 – 13), ולפתע הוסיפה, כי "הוא דחף אותי **פעמיים**" (עמוד 24 שורה 20). ולאחר מכן: "אז הוא דחף אותי **פעם שלישית**" (עמוד 24 שורה 25).

הנה כי כן, האם מתארת מספר אירועים של דחיפות – תיאור שאינו מתיישב עם התיאור של המתלוננת ושל החברה.

אין לסמוך גם על הדברים שאמרה האם ושתועדו בשיחה למוקד 100 (**ת**/4) **כעל דברים סמוכים שזה עתה קרו, שכן האם העידה**: "**ש**: **אמרת למוקד** 100 **שרונן מאיים על הבת שלך**. **ת**: **תמיד**, **לא באותו מקרה**...**לא אמרתי שהוא איים על רווית באותו רגע**" עמוד 24 שורה 30 – עמוד 25 שורה 1). עוד הסבירה, שלא הציגה למוקדנית אירועים **שזה עתה התרחשו** אלא "זה **<u>מה שפחדתי שקורה</u>**...לא שמעתי שהוא מאיים, **אבל פחדתי שזה מה שקורה**" (עמוד 25 שורה 3 – 5).

אחיה של המתלוננת, ליאור שני, העיד, כי בהגיעו אל בית האם היא אמרה לו: "אימא אמרה לי שרונן דחף אותה וביקשה שאכנס להוציא אותו" (עמוד 6 שורות 2-1). ואולם, הוא לא ראה את האירוע הנטען.

<u>ההסכמה בין המתלוננת לחברה שרון:</u>

המתלוננת העידה: "כשהגעתי לאימא ביני לבין שרון היה הסכם שכל פעם, כי שרון **היחידה שידעה על המכות והאלימות**...שהוא התעלל בי מינית...הכל היא **ידעה לא החסרתי משרון דבר**..." (עמוד 37

שורות 22 – 24). וכן: "...סיכמתי עם שרון שבמכות הבאות אני קוראת לך...אני סיכמתי עם שרון **שאני תמיד לוקחת איתי דף אם המספר שלה**, **והוא תמיד עלי בכיס או בחזייה**, הטלפון של שרון תמיד היה עלי..."(עמוד 38 שורות 11 – 14).

החברה, שרון, לא העידה על כך, לא אישרה זאת (היא לא נשאלה, משום שהעידה לפני המתלוננת והמתלוננת לא מסרה נתון זה בהודעותיה).

<u>בבית האם - הנאשם חטף את תיקה:</u>

המתלוננת העידה: "ישבתי על הספה, כי הוא בא והוא **חטף לי את הארנק** והיה שם 50 שקל...**אני לא זוכרת איך הגיע אליו התיק**, אני זוכרת שאני ראיתי את התיק שלי על הכתף שלו..."(עמוד 37 שורות 28-31).

המתלוננת מסרה בנ/3, הודעתה במשטרה, שורה 20: "והוא **משך לי את התיק שהיה בידי וכמעט קרע אותו** על מנת להוציא את ה – 50 ₪ שהיו לי בתיק ואני התנגדתי והוא לא הצליח...".

אם המתלוננת, מירה שני העידה: "ואז הוא חטף לה את התיק מהיד **ואני חטפתי לו בחזרה**, הוא הצליח למשוך את הארנק החוצה מהתיק ואמר הכסף שלי. **הצלחתי לחטוף לו את הארנק חזרה ולהחזיר לרוויט**..." (עמוד 19 שורה 32 והלאה).

הנה כי כן, **תיאור האם שונה מתיאור המתלוננת**, **והוא יכול להתיישב גם עם גרסת הנאשם**.

הנאשם אישר, כי רצה להוציא מהארנק של המתלוננת את כרטיס האשראי ואת הכסף שהיה בו, ואימה "התנפלה עליי ומשכה לי את הארנק מהיד" (ת/1 שורה 10).

<u>הגעת אחיה של המתלוננת והוצאת הנאשם מבית האם:</u>

המתלוננת העידה, כי אחיה הגיע אל הבית וביקש מן הנאשם לצאת ממנו. היא ציינה: "הוא לא הוציא אותו בכוח. **את האמת לא ראיתי מגע פיזי או שאני לא זוכרת**. **אני לא זוכרת** אם היה ביניהם מגע פיזי, בין רונן לאחי" (עמוד 52 שורות 11-10).

בהודעתה במשטרה (נ/3) מסרה המתלוננת על הגעתם של אחיה, אחותה, שרון והרב"ש ועל כך שאחיה אמר לנאשם לצאת מן הבית (שורה 24). היא תיארה את יציאתו של הנאשם בצורה פשוטה: "**רונן יצא מבית אמי ואני יצאתי אחריו**" (שורה 26).

אחיה של המתלוננת, **ליאור שני**, העיד כי באותו יום הוא הגיע אל בית האם, וראה: "ראיתי סיטואציה שאימא שלי יושבת מבוהלת **בחוץ**, רונן בתוך הבית עם הכלב שלו, רווית יושבת על הספה בוכה, ואני זוכר שביקשתי מרונן לצאת החוצה, אמרתי לו שיש לו מספר שניות לצאת ולא לעשות כאן את הוויכוחים, רווית הייתה מבוהלת, רונן יצאה החוצה וניסה לשכנע את רווית לצאת אתו החוצה, בצעקות אמר לה שמחכה לה בחוץ. אמרתי לו תתרחק אתה לא נכנס לפה...אימא שלי ישבה וממש רעדה..." (עמוד 5 שורה 22-16). לאחר שהאח דרש מן הנאשם מספר פעמים לצאת, הנאשם נענה לדרישתו והאח עזב את המקום.

האם העידה, שכאשר בנה הגיע אל הבית: "ליאור הגיע שאני הייתי **בתוך הבית...אני חושבת שהוא בא כשאני הייתי בפנים**" (עמוד 25 שורה 14, 16). שוב עדות לזיכרונה הלקוי של האם, העומד בסתירה לעדות האח.

האח עמד על כך, **שהנאשם יצא מהבית מבלי שהוא נאלץ להפעיל עליו כוח פיזי לשם כך**: "**אני לא דחפתי את רונן. היא ישבה בחוץ...זה לא קרה שאני דחפתי את רונן החוצה. עמדתי מאוד קרוב אליו בצורה מאוד קולית וברורה אמרתי לו יש לך מספר שניות לעזוב את המקום אבל לא דחפתי אותו**" (עמוד 7 שורות 19-17).

האחות, זוהר בקל תיארה זאת באופן שונה במקצת: "הוא יצא בכוחות עצמו וליאור בא **ודחף אותו החוצה בליווי** (אני ממחישה) אני ליאור ואני מראה איך ליאור מלווה אותו החוצה, הניח את ידו על כתפו וגבו ומובילה אותו החוצה..." (עמוד 11 שורות 22 – 24).

האח מעולם לא היה עד לאירוע אלימות וכל ששמע על מערכת היחסים של המתלוננת והנאשם היה מהאם, שעל טיב זיכרונה הלקוי עמדתי לעיל (עמוד 7 שורה 25). ואולם, האם בעצמה העידה על המתלוננת: "**היא נמנעה מלספר לי דברים כי רצתה שהכל יראה שושנים. אז היא לא סיפרה לי אבל בהרגשה שלי ידעתי שהיא מקבלת ממנו מכות.**" (עמוד 21 שורות 8 – 9). כלומר, גם הדברים שאותם אמרה האם לבנה, אם נאמרו, היו פרי תחושות של האם בלבד.

אם המתלוננת, **העידה בעניין זה כי היה מגע פיזי בין בנה לנאשם**: "**אז הוא הגיע מיד**, **ונכנס הביתה ומשך את רונן החוצה מהבית ואמר לו אתה לבית הזה לא נכנס**״ (עמוד 20 שורות 9 – 10).

<u>סדר הגעת האנשים אל בית האם:</u>

חברתה של המתלוננת, **שרון גורש**, לא יכולה הייתה לספר בצורה ברורה, מה היה סדר הגעת המעורבים אל בית האם. היא מסרה, שכאשר הגיעה אל בית האם (**מרחק של כעשרים דקות נסיעה מביתה**)(כיצד ראתה את הדחיפה של האם ?) היו שם: "רונן עם הכלבה, רווית ואימא שלה בהתחלה. לאחר מכן אח שלה בא, אחותה והביטחון של הקיבוץ" (עמוד 34 שורות 8-7).

אם המתלוננת, **מירה שני**, סיפרה, כי לאחר שהנאשם הגיע לביתה, נקט כלפיה באלימות, כפי שתיארה, היא יצאה מן הבית והתקשרה לאיש הביטחון של הקיבוץ, אך: "זוהר הגיעה קודם, הרבה קודם..." - כלומר, אחותה של המתלוננת. ובמקום אחר: "זוהר נכנסה איזה רבע שעה אחרי חברה של רווית" (עמוד 20 שורה 19-18). האם העידה: "**אני לא יודעת מי התקשר אליה (אל זוהר)** שתבוא, אני לא זוכרת. אני התקשרתי **רק לרב"ש**, ואני לא זוכרת אם התקשרתי אליה או לא" (עמוד 20 שורה 19 והלאה). ובמקום אחר מסרה כי **דווקא הרב"ש היה זה שהגיע ראשון אל ביתה**: "הוא היה איש ביטחון שלי שיגן עלי. **הוא האדם הראשון שהגיע.** כשהוא הגיע הוא נכנס הביתה ניסה להרגיע את רונן, אני הייתי בחוץ..."(עמוד 20 שורה 25-24). **לאחר ריענון זיכרון אישרה**, כי "אז אני כן התקשרתי אליה, לזוהר הבת שלי" (עמוד 20 שורה 28). לאחר מכן, מסרה, שכאשר התקשרה אל הרב"ש, היה זה כאשר "**שרון וזוהר היו בבית עם רווית**" (עמוד 21 שורה 28).

בחקירה הנגדית העידה האם: "הרב"ש הגיע לפני שהתקשרתי למשטרה, זוהר אחרי איזה 10 דקות היא הגיעה" (עמוד 22 שורה 23).

ודוק, בשיחה למוקד 100 (ת/4) משוחחת האם, ולאחר מכן, נוטלת הבת, זוהר בקל, את הטלפון מידה וממשיכה את השיחה. כלומר, **השיחה למוקד** 100 **בוצעה כאשר זוהר בקל נמצאת במקום.**

כזכור, **האם כלל לא זכרה שהתקשרה למשטרה**: "**לא התקשרתי למשטרה**, **הרב"ש התקשר**" (**עמוד** 21 **שורה** 31). רק לאחר הליך ממושך של ריענון זיכרון נוסף אישרה זאת (עמוד 22 שורה 1 והלאה).

<u>הגעת זוהר בקאל, האחות, אל בית האם:</u>

אחותה של המתלוננת, **זוהר בקל**, העידה, כי "אחרי שאמי התקשרה אלי בהיסטריה ופחד...אמרה לי רונן כאן ורצה להיכנס הביתה ולא נתתי לו והוא דחף אותי....ביקשתי ממנה שתצא מהבית, שאני באה..." (עמוד 8 שורה 22 והלאה).

כאשר היא הגיעה אל הבית: "ראיתי את ניר וליאור אחי, אימא שלי חיכתה לי בחוץ וליאור מנסה להוציא את רונן מהבית, אומר לו תקשיב...והוציא אותו החוצה" (עמוד 8 שורות 32-31 – עמוד 9 שורה 1).

לאחר מכן, מסרה, כי הנאשם שכנע את המתלוננת לחזור אל ביתם (עמוד 9 שורה 6).

הנאשם אישר, כי דיבר על לב המתלוננת שתחזור עמו אל הבית.

<u>החזרה אל הבית:</u>

המתלוננת העידה, כי הסכימה לחזור עם הנאשם אל הבית, אך רק בליווי חברתה. כך מסרה גם בהודעתה נ/3 שורה 28 והלאה, ואמרה כי עשתה זאת משום שהנאשם ניסה לפייסה.

יש מקום לשאלה, מדוע הסכימה המתלוננת לחזור עם הנאשם אל הבית. כזכור, היה זה, מבחינתה, **הקש ששבר את גב הגמל**, אשר הוביל להימלטותה בבהלה אל בית האם, והנה, היא מיד מתרצה וחוזרת עמו אל הבית. הסברה היה: "כי רציתי רק דבר אחד, לגמרו אתו בטוב" (עמוד 52 שורה 19).

<u>הסטירה – סתירה חזיתית בראיות שאינה ניתנת ליישוב:</u>

ביחס לטענה, כי הנאשם סטר בחוזקה על לחייה של המתלוננת קיימת סתירה חזיתית שאינה ניתנת ליישוב.

לאחר שהמתלוננת שוכנעה בידי הנאשם לחזור עמו אל ביתם, בלוויית חברתה שרון, העידה המתלוננת, כי שרון הייתה עמה בצמידות - "לא עזבה אותי" (עמוד 38 שורה 22) וכי בביתם, לאחר ויכוח נוסף "הוא התעצבן אמר שנלך בדרך הקשה, **הביא לי סטירה (מדגימה תנועה עם יד ימין) זאת** הייתה **<u>סטירה חזקה, מצלצלת</u>**" (עמוד 38 שורות 28-27). המתלוננת הדגישה: "**<u>שרון ראתה את הסטירה המצלצלת ושמעה אותה</u>**" (עמוד 38 שורה 30).

בהודעתה במשטרה נ/3 שורות 28 – 30 מסרה המתלוננת: "והוא ניסה לפייס אותי ואני סירבתי לו ואז הוא התעצבן ונתן לי **<u>סטירה מצלצלת</u> עם יד ימין שלו בלחי שמאל** שלי ואמר לי שהוא ידקור אותי וישרוף אותי חיה אם יעצרו אותו...".

חברתה של המתלוננת, **שרון גורש** העידה: "הלכתי אתה ועם רונן אליה הביתה. בדרך הביתה הוא אמר לה תבטלי את המשטרה אם יקראו למשטרה אני אהרוג אותך..." (עמוד 31 שורות 7-6).

היא **לא העידה**, תחילה, בחקירה הראשית, כי בבית המתלוננת תקף אותה הנאשם בסטירה. הנתון לא הגיע גם לאחר הליך ממושך של ריענון זיכרון (עמוד 31 שורה 25 והלאה).

ודוק: החברה, אף היא, העידה, כי שהתה כל אותה העת, בצמידות למתלוננת.

רק במסגרת **החקירה החוזרת** העידה: "כשהגענו הביתה רונן אמר לה אני רוצה שנחזור ונשלים, והיא לא הסכימה, אמרה שרוצה להתגרש, והוא אמר לה תביאי דף ותחתמי לי שאת נותנת לי חצי מהתביעה אני הולך מחר לרבנות. היא הביאה דף הוא לא הסכים לחתום, **<u>עשה לה ככה (מדגימה ליטוף בלחייה), זה לא סטירה, זה כמו זלזול כזה</u>**" (עמוד 35 שורות 28-24).

כאשר הוצגה בפני המתלוננת עדותה של שרון, אשר תיארה את הסטירה באופן אחר (לטיפת זלזול ולא סטירה חזקה ומצלצלת) הגיבה המתלוננת: "אני לא יודעת איך היא אמרה את זה, זה לא נכון...**זו <u>סטירה שכאבה</u>**...**הוא נתן אותה**, **<u>העיף אותה</u>**, **בטח שזה לא היה ליטוף**" (עמוד 39 שורות 12- 14).

האם, **מירה שני**, שמעה מהמתלוננת שהנאשם "**אני יודעת שהוא נתן לה סטירה**, מסיפור שלה אחרי זה שהגם הגיעו הביתה" (עמוד 20 שורה 13).

הנאשם הכחיש כי סטר על לחייה, אלא דווקא "חיבקתי אותה וניסיתי לנזק (כנראה לנשק) אותה **ורציתי להתפייס איתה**" (ת/1 שורה 62). וכן בת/2 שורה 57: "חיבקתי את אשתי ליטפתי אותה וגם נישקתי אותה כדי להרגיע אותה, אני עדיין אוהב אותה" (ת/2 שורה 57).

לפנינו פרט חשוב, המתואר בכתב-האישום, שלפיו תקף הנאשם את המתלוננת בסטירה חזקה (מצלצלת כפי עדות המתלוננת), אך עדת ראייה ושמיעה ששהתה במקום, שאין לה כל מניע לשקר – אלא להיפך – שניכר היה כי ביקשה לתמוך בעדות המתלוננת – תיארה את הסטירה באופן שונה לחלוטין (ליטוף של פיוס), המתיישב דווקא עם תיאורו של הנאשם.

<u>(יא). האישום השני</u>:

המתלוננת העידה ביחס לאישום זה, כדלקמן: "לא מזמן סמוך לאירוע שקרה, לפני האירוע שתיארתי, רונן התעצבן עליי על משהו והיה אוכל על השולחן והוא בלי חשש לקחת את הקופסאות האוכל, פתח,

היה שם עוף ברוטב, מרח את זה על הפנים שלי ועל השיער וזרק כל מה שהיה על השולחן. אני זוכרת קללות, "את מטומטמת ופגועת נפש כמו אימא שלך" כל הזמן הוא הזכיר את זה. מה עוד היה, **הוא איים עלי עם סכין מטבח**. ש: מה היה באותו אירוע ? זרק את כל האוכל ת: **הוא קרע לי בגדים וחולצה**, הלכתי להחליף חולצה והוא קרע גם אותה, לא היה לי מה ללבוש, **לקח חזיות וקרע אותן**, **הוא גם הרביץ** לי **אני חושבת באותו אירוע. אני לא זוכרת, תראה לי רגע, אני רוצה להיזכר. אני לא ממציאה** "(עמוד 40 שורה 20 -27).

התובע ביקש שהמתלוננת תתאר את מלוא ההתרחשות הנטענת באישום השני, ובצורה סדורה וכרונולוגית, אך הוא **לא הצליח לחלץ זאת מפיה עדות כזו**, והמתלוננת המשיכה והעידה: "**אני לא זוכרת כרגע אם זה היה באירוע האוכל. זה מה שקרה באירוע הכול, מהזיכרון שלי**" (עמוד 41 שורה 3).

וכן ראו: "ביחס לאירוע האוכל **זה מה שאני זוכרת. אשמח להיזכר**, אם יש משהו שאמרתי **תזכיר לי, אני לא זוכרת**, לא אמרתי סתם במשטרה. אפשר להבין" (עמוד 42 שורות 26-25).

בהודעתה במשטרה נ/3 החל משורה 33 תיארה את האירוע: "**בשבוע שעבר**...בעלי התעצבן עלי בבית שלנו וזרק עלי אוכל שפגע בי בראשי ובפנים ובכל הגוף...**ומשך לי בשיער ותלש לי קבוצה של שיערות ונתן לי אגרופים** ביד השמאלית שלי עם ידיו וכל היד השמאלי שלי הייתה כחולה וגם אגרופים לבטן שלי, **לא ניתן** לראות זאת כרגע ולא הלכתי לקבל טיפול רפואי, והוא קרע לי חולצה שהייתה עלי ואז החלפתי את החולצה וגם אותה הוא קרע לי בידיו וכן לקח סכין שף שלו שהיא חדה וגדולה והחזיק בידו **והניף את ידו מול פניי** במרחק חצי מטר ממני ואיים עלי אתה שאם אני אגיד עוד מילה הוא ידקור אותי...".

בעניין קריעת החזייה מסרה המתלוננת דברים בהודעתה השניה - נ/4 שורה 6 והלאה.

השוואת עדותה של המתלוננת להודעתה במשטרה מגלה, כי בעדותה היא החסירה את התקיפה באגרופים, המשיכה בשערות ותלישתן.

קשה לראות כיצד ניתן לשכוח פרטים כה אלימים - אם אלו אכן אירעו.

חברתה של המתלוננת, שרון גורש העידה (שוב, **לאחר הליך של ריענון זיכרון**), כי באחד הימים "באתי, כל הכלים, צלחות וזה היו על הרצפה שבור. רווית הייתה אומרת על זה שהוא התעצבן וזרק את הכל על הרצפה ומשך לה בשיער. היא אמרה לי את זה באותו יום..."(עמוד 32 שורות 1 – 3). עוד

תיארה אירועים שבמסגרתם שמעה מהמתלוננת, כי הנאשם "קרע לה את החזייה. אני באתי ראיתי את החזיות סגורות אחרי זה. היא הראתה לי אחרי זה את החזיות, אני לא ראיתי אותו קורע פיזית" (עמוד 32 שורות 14-13). וכן: "לא נכון. אני הייתי באותו יום אני עזרתי לרווית להרים את כל האוכל מהרצפה. היה **צלחות שבורות**, אוכל על הרצפה והיא אמרה לי שהוא התעצבן וזרק הכל, משך לה בשיער ונתן לה מכה ביד" (עמוד 35 שורות 10-9).

ודוק: **המתלוננת לא סיפרה לה שהנאשם חבט בה באגרופיו, באותו אירוע** (עמוד 35 שורה 15-14).

כזכור, החברה שהתה עם המתלוננת בעת הגשת התלונה וקיים חשש כבד, שמא פרטים שאותם מסרה נקלטו במוחה משום ששמעה את הדברים שהמתלוננת מסרה בעת גביית הודעתה.

<u>(יב). האישום השלישי:</u>

המתלוננת העידה: "הוא התעצבן עלי, אני לא זוכרת על מה, הוא נעל אותי בשירותים באותו יום, **הצמיד אותי לקיר ונתן לי אגרופים, ובאחת המכות שלו של האגרופים הוא קרע לי רצועה באצבע ימין, והייתי זקוקה לטיפול**...הוא כופף לי את האצבע וגם נתן לי אגרופים בבטן, אגרופים, אגרופים" (עמוד 41 שורות 9 –41).

בהודעתה במשטרה נ/3 שורה 44 תיארה את האירוע הזה כדלקמן: "ואז בעלי רונן תפס לי את האצבע הימנית שלי בחוזקה ועיקם לי אותה ונתן לי אגרופים בבטן...".

המתלוננת ניגשה לקבל טיפול, אך אמרה בבית-החולים שהחבלה לאצבע נגרמה "**מהכלבה**" (שורה 47) ואישרה כי **שיקרה** בבית-החולים בדבר סיבת החבלה, מפאת הפחד מהנאשם (שורה 49).

ואכן, ת/7 הינו הדוח הרפואי מתאריך 12.4.14 המתייחס לחבלה באצבע, נשוא האישום השלישי. נרשם בו:

"לדבריה **נחבלה** באצבע...".

וכן: "**לדבריה, יום טרם קבלתה נמשכה אצבע כף יד ימין בלולאה של הכלב**".

לא צוינה בו תלונה, שלפיה הותקפה בידי בעלה, בין השאר באגרופים, כפי הטענה באישום זה.

בממצאים נרשם: "כף יד ימין, אצבע שניה. תחושה דיסטלית שמורה. מיישרת ומכופפת. לא מצליחה לכופף, רגישות מקומית. בצילום האצבע אין לראות שברים".

עניין זה הינו נדבך נוסף המתווסף לקשיים הקיימים בקבלת עדותה של המתלוננת.

(יג). האישום הרביעי:

אישום זה, מצא ביטוי **כללי ביותר** בעדות המתלוננת ובהודעתה במשטרה נ/3 שורה 51 והלאה, אך זאת בין השיטין, **בצורה אגבית**, **באופן שאינו מעוגן**, **כנדרש בפלילים**, בזמן ובמקום, וגם בשל כך אינו מאפשר לקבל את עדותה כבסיס לקביעת ממצאים עובדתיים.

ד. ראיות נוספות:

ת/4 הינו דיסק ותמליל המתעדים את שיחת אם ואחות המתלוננת עם מוקד 100. ואולם, כפי שביארתי לעיל, לא ניתן לקבל שיחה זו, כמתעדת את התיאור העובדתי, שזה עתה התרחש.

ת/5 הינו דוח פעולה מאת השוטר רס"ב עופר בנימין, אשר הגיע אל המקום. בין השאר צוין, כי "**על פניו לא נראו סימני אלימות על האישה**, אבל לדבריה היא ובעלה מסוכסכים והיא רוצה להיפרד ממנו". הנאשם הכחיש את הדברים. כלומר, **לא נראה סימן אדום על לחייה של המתלוננת שיכול היה להתקבל מאותה סטירה מצלצלת**, **נטענת.**

ת/6 הינו דוח פעולה מאת השוטר דור שיפמן, אשר הגיע למקום, הבחין במתלוננת "לחוצה, ובוכייה" אך היא אמרה לו שהיא לא רוצה להגיש תלונה.

ייאמר גם זאת: **מצבה הרגשי הנסער של המתלוננת**, **העולה מן הראיות**, **בהחלט יכול להתיישב עם העובדה**, **שבין השניים פרץ וויכוח סוער**, **לאחר מכן הם שוחחו על מערכת היחסים שלהם**, **המתלוננת בקשה להתגרש**, **וכיוצ"ב**, **כך שאין בראייה זו כל רבותא או משקל מכריע**, **בנסיבות תיק זה.**

ת/8 הינו מסמך כתוב בכתב-ידו של ניר אלוני, רב"ש הקיבוץ, ממנו עולה כי הגיע אל בית האם, ראה את המתלוננת פוחדת, היא הביעה את רצונה להיפרד מן הנאשם.

ה. עדות הנאשם והודעותיו במשטרה:

(א). בהודעותיו במשטרה (ת/1+ת/2) הכחיש הנאשם את המיוחס לו, אולם אישר מספר עובדות:

באותו יום נתגלע ויכוח בינו ובין המתלוננת בנוגע לכלבה (ת/1 שורה 6).

המתלוננת יצאה מן הבית אל בית אימה והוא הלך לשם אחריה (ת/1 שורה 7).

אישר שהמתלוננת בכתה בבית אימה, אך הסביר כי היה זה: "מכל סערת הרגשות איך שנכנסתי לאימא שלה היא בכתה" (ת/2 שורה 52).

אישר כי רצה להוציא מהארנק את המתלוננת את כרטיס האשראי ואת הכסף שהיה בו, ואימה "התנפלה עליי ומשכה לי את הארנק מהיד" (ת/1 שורה 10).

אישר את הגעתה של חברתה של המתלוננת, שרון "פתאום" (ת/1 שורה 11).

אישר כי ביקש מהמתלוננת לחזור אל הבית, ובשלב מסוים הגיע אחיה – ליאור (ת/1 שורה 12). האח ביקש ממנו לצאת מן הבית והנאשם יצא.

השניים חזרו אל הבית, שוחחו, המתלוננת אמרה לו שהיא רוצה להתגרש "אמרתי לה אין בעיה" (ת/1 שורה 14). חברתה שרון, הייתה עימם בבית.

הכחיש כי היכה את הכלבה, למעט "נתתי לה פליק על האף בגלל שהיא עשתה פיפי" (ת/1 שורה 23) ושקשר את הכלבה ברצועה מיוחדת.

לא קילל את המתלוננת (ת/1 שורה 28).

אישר כי נטל לידיו את מכשיר הטלפון הסלולארי שלה "כדי לשחק" – לא בכוח - בהסכמה (ת/1 שורה 37 - 41).

אישר כי "זרקתי בקבוק בסלון, לא בכיוון שלה..." (ת/1 שורה 42).

הכחיש כי תקף את האם בדחיפה (ת/1 שורה 50).

הכחיש כי סטר על לחייה של המתלוננת, אלא דווקא "חיבקתי אותה וניסיתי לנזק (כנראה לנשק) אותה ורציתי להתפייס אתה" (ת/1 שורה 62). וכן בת/2 שורה 57: "חיבקתי את אשתי ליטפתי אותה וגם נישקתי אותה כדי להרגיע אותה, אני עדיין אוהב אותה" (ת/2 שורה 57).

ביחס לאישום השני, הכחיש את הנטען, אך אישר שהיה ויכוח בעניין האוכל, לא תקף אותה, אך "**תפסתי לה בחולצה ונקרעה החולצה, היא לבשה חולצה שהיא שלי, משכתי אותה וקרעתי אותה בגלל שלא תלבש אותה**" (ת/1 שורה 71 והלאה). וכן אישר שהיה מקרה שבו: "היה איזה ויכוח שבו היא רצתה לצאת מהבית **ואז תפסתי אותה בחולצה שלה נקרעה לה החזייה והחולצה**" (ת/2 שורות 16 – 17).

אישר כי בנסיבות אלה, החזיק סכין שף בידו, כדי לסדר אותה בסט הסכינים, אך לא איים אל המתלוננת באמצעותה (ת/1 שורה 77 והלאה).

אישר אירוע שבמסגרתו שפך אוכל על הרצפה והתנצל (ת/2 שורה 68).

ביחס לאישום השלישי, הכחיש שפגע במתלוננת באצבעה ומסר: "היא נכנסה בי עם האצבע שלה והיא עיקמה לי את האצבע בכוונה וזהו" (ת/1 שורה 86).

ביחס לאישום הרביעי, הכחיש שנהג להכות את המתלוננת (ת/1 שורה 96).

(ב). בעדותו בבית-המשפט תיאר הנאשם את הקשר עם המתלוננת (עמוד 62 שורה 13 והלאה), תיאר את הקשר שלו עם בני משפחתה, באופן שונה מכפי שהוצג על-ידם (עמוד 63 שורה 17 והלאה), והתייחס לאישומים השונים.

הנאשם מסר את גרסתו ביחס לאישום הראשון, עמוד 64 שורה 23 והלאה, החל בוויכוח עם המתלוננת בבית, דרך ההגעה לבית האם (עמוד 65 שורה 10), כלה בחזרה לביתם וניסיונות הפיוס (עמוד 65 שורה 22), הכחיש, כי איים על המתלוננת (עמוד 66 שורה 4), או שתקף את האם.

מסר את גרסתו ביחס לאישום השני, עמוד 66 שורה 12 והלאה, תיאר את הוויכוח עם המתלוננת, אישר: "תפסתי לה את החולצה ובגלל שהיא משכה נקרעה לה החולצה" (עמוד 66 שורה 28).

מסר את גרסתו ביחס לאישום השלישי, עמוד 67 שורה 7 והלאה, מסר, כי האצבע של המתלוננת נחבלה משום שהיא "נתקעה בחזה שלי עם האצבע שלה" (עמוד 678 שורה 7).

מסר את גרסתו ביחס לאישום הרביעי, עמוד 67 שורה 13 והלאה, במסגרתה הכחיש את הנטען כלפיו.

הרושם הישיר, הבלתי אמצעי שאותו עשה הנאשם בעדותו לא היה מזהיר.

במסגרת החקירה הנגדית, ניכר היה, כי הנאשם מתחמק מלהעניק הסברים הגיוניים לנתונים שונים שעימם הופגש, כגון:

השאלה מדוע באותו היום המתלוננת חששה והאם הייתה לה סיבה לכך (עמוד 74 שורה 15), האם בכייה היה אמתי (עמוד 74 74 שורה 13), או שאולי "זו הייתה הצגה כדי שאנחנו נתגרש" (עמוד 74 שורה 27), ביחס לנסיבות קריעת החולצה בשני מקרים (עמוד 75 שורה 26 והלאה, עמוד 76 שורות 9, 32), מדוע אפשר למתלוננת למסור הסבר לא נכון לגורמים הרפואיים ביחס לת/7 (עמוד 77 שורה 32, עמוד 78 שורה 9).

יחד עם זאת, עדותו הבעייתית של הנאשם אינה יכולה למלא את הֶחסר הראייתי בראיות התביעה, כפי שפירטתי לעיל.

<u>ו. מסקנות:</u>

לא ניתן לקבל את עדות המתלוננת כבסיס לקביעת ממצאים עובדתיים.

העדויות הנוספות שהובאו על-ידי המאשימה, כתמיכה לעדות המתלוננת, הן שלל גרסאות פגומות, שאין בכוחן לתמוך בעדותה.

בכל הקשור, לקריעת החולצה והחזייה, שביחס אליהן הודה הנאשם, הנאשם לא הואשם בעובדות אלה, איני מוצא מקום, בנסיבות תיק זה, להשתמש בסמכותי לפי סעיף 186 לחסד"פ ולהרשיעו, מה גם שלא הוכח קיומו של יסוד נפשי, כנדרש, אשר נילווה לעבירה הנוגעת לעניין זה.

<u>ז. תוצאה:</u>

לאור כל האמור, אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, כ"א תמוז תשע"ה , 08 יולי 2015, במעמד הצדדים

מנחם מזרחי, שופט